

# 1.

„A když mi budeš chybět?“

„Tak mi napišeš mail. Když se ti stýská po domově, můžeš si ulevit psaním. To vždycky pomáhá.“

„Nebude se mi stýskat po domově,“ říkám. „Budeš mi chybět jen ty.“

Mamka přikývne a pokusí se o úsměv. Stojíme v koupelně, zelená barva kachlíků se odráží v jejím úzkém obličejí, což ji dělá ještě bledší, ještě průsvitnější.

„A ty si moje maily přečteš?“

„Co myslíš?“ zeptá se matka rozhořčeně.

„No, tak jsem si myslela... kvůli Gundolfovi a tvé práci, a protože máš málo času.“

„Na tebe mám čas vždycky. I když to v posledních měsících bylo trochu složité. Ale vždyť víš, Gundolf...“

Přikývnu a balím si kartáček, krém a zubní pastu do kosmetické taštičky. „Složité“ není to pravé slovo, možná to dokonce trochu zlehčuje situaci. „Extrémní zátěž“, „drásání nervů“

a „katastrofa“ jsou ty pravé výrazy a celou situaci popisují mnohem lépe.

„Hlavně že se máš dobře,“ zamumlám, ale nejsem si tím úplně jistá. Šťastný člověk by nebyl takhle bledý a průsvitný.

„Ale ano, mám se dobře,“ řekne matka rychle, odsune kosmetickou taštičku a trochu neohrabaně mě obejmě. „Ani bych nikdy takovýchle experiment nenavrhl, ale když jsi sama za každou cenu chtěla...“

„Mami, jeden rok ve škole v Paříži přece není žádný experiment, ale vážná věc,“ odpovídám a nakreslím ukazováčkem na zamlžené zrcadlo vykřičník. Dokonce zatraceně vážná věc a chci jí o tom před svým odjezdem říct. Nemůžu za to, že se poslední rozhovor mezi námi dvěma odehrává v koupelně. Je to jediná místnost, kde jdou zavřít dveře a kde jsme v bezpečí před Gundolfovou přítomností. „A Paříž je skvělá, je to sen...“ dodávám, protože vrásky v matčině obličeji svědčí o tom, že ji to trápí, a také má svých starostí dost i bez bláznivých nápadů své dcery.

„Slibuješ, že mi budeš psát?“ zeptá se tiše.

„Hodně často. Vždyť jsou ještě prázdniny a budu mít řů čas.“

„V cizině čas plyne rychleji než doma.“

„I tak budu psát. Slibuju.“

A pak někdo zazvoní u dveří. Taxi. Samozřejmě příliš brzy a zrovna teď, když se bavíme tak vážně. Máma rozevře náruč a já se ještě jednou ponořím do bezpečí jejich útlých ramen, opřu si hlavu o její hrud' a na dlouhou dobu naposled vdechnu nádhernou vůni jejího parfému. Pak už ale vyřáším a chňapnu po své kosmetické taštičce.

„A ostatně,“ řeknu a ještě jednou se otočím, „neodjíždím kvůli Gundolfovi. Odjíždím kvůli sobě.“

A myslím to vážně.

Otevru dveře, uložím taštičku do tašky na oblečení a sahám po kufru. „Proboha, dítě! Já to vezmu,“ řekne Gundolf, který

se opírá o zárubeň dveří do obývacího pokoje. Jeho srdečnost připisuju tomu, že právě odjíždím, ale to na věci nic nemění.

„Dávej pozor na mámu, Gundolfe,“ řeknu co nejupřímněji, podám mu ruku na rozloučenou a následuju ho s mámou po schodech dolů do přízemí.

Než nastoupím do taxíku, mámě a mně ukápne pár slz. Krev mi tepe ve spáncích a já slyším zvláštní tóny, které se nekontrolovatelně a docela disharmonicky směšují, útržky vět a melodie ze závěrečných scén slavných filmů – svými vnitřními očima vidím Humphreyho Bogarta a Ingrid Bergmannovou v *Casablance*, Leonarda DiCapria a Kate Winsletovou v *Titanicu*. A ne tak romantickou, ale úplně stejně smutnou scénu – matka a dcera, jejichž cesty se teď rozcházejí.

A pak odjíždím, na zadním sedadle taxíku, pryč z města, ze svého města, v němž jsem strávila celý svůj dosavadní život. Pociťuju jistou úctu, když projíždím ulicemi, naposledy se podívám na známé domy, štítů a obchodů a když míjím školu, která v klidu a se zavřenou branou zaspává radosti léta. Dále pokračujeme nahoru na sjezd na dálnici a já zavírám oči, protože teď už je důležité jen hledět dopředu a soustředit se na to, co přijde.

Například moje hostitelská rodina. Madame a monsieur Dupontovi z Rue des Martyrs v Montmartru. Náhoda?

Nevěřím na náhody, ne u tak důležitých věcí, jako je můj první dlouhý pobyt v zahraničí. Každopádně je fakt, že Dupontovi bydlí přesně v oné čtvrti, kterou znám z filmu *Amélie z Montmartru*, a tady už přece můžeme mluvit o náhodě. Nebo spíš o osudu.

Dupontovi mají syna, Rafaela, a fotka, kterou mi poslal, vypadá slibně. Je vysoký a má polodlouhé blond vlasy, milý úsměv a zuby bílé jako ledovce v polárním moři. No, pravděpodobně bude mít kromě těchto všech předností taky přítelkyni, ale to se ještě ukáže. Otec a matka Dupontovi vypadají taky dost

sympaticky, ona baculatější se srdečným úsměvem a on s knírkem a tlustými brýlemi. Rodina mluví trochu německy, to mi pomůže. Alespoň na začátku. Z francouzštiny jsem měla dobré známky, ale vím, jaký je rozdíl mezi zažitým a naučeným jazykem a nedělám si žádné iluze. Na začátku budu mít s mluvením i porozuměním potíže.

Máma mě dneska samozřejmě chtěla na letiště odvézt, a dokonce Gundolf D. se nabídnul, že mě doprovodí. Ale odmítla jsem.

„Budu teď muset celý rok dělat většinu věcí sama,“ opáčila jsem a v duchu k tomu připojila „nebo s Rafaelem“. „A proto chci jet na letiště bez vás.“

Máma obrátila oči v sloup a trochu bezradně vztáhla ruce k nebi, ale samozřejmě jsem si prosadila svou. Není to poprvé, co poletím, a do té doby, než přistanu, se opravdu nebude dít nic moc napínavého. Místo vedle mě zůstane prázdné.

Hned si vzpomenu na starý film *Francouzský polibek*: Meg Ryanová letí do Paříže, bohužel si s sebou veze také velký strach z létání. A pak se vedle ní posadí Kevin Kline, nešikovně se jí snaží sbalit, ale je to pořád Kevin Kline a ti dva se do sebe zamilují. A kdoví...

Pošilhávám po místě vedle mě, ale na rozdíl od filmu se vedle mě neposadí žádný dobře vypadající Američan ani Francouz, což je škoda. Ale takhle mám svůj klid, už po několika minutách usnu a probudím se, až když letadlo s prudkým šklubnutím dosedne na zem.

Jo, zvládla jsem to, jsem v Paříži.

Skla na letišti Charlese de Gaulla v slunci futuristicky září. Jako obrovské stanové městečko z průsvitného hedvábí. A dlouhé pohyblivé chodníky, které dopravují pasažéry celé kilometry po letištní budově, mi připomínají scény ze *Star Treku*. Řídím se podle informačních tabulí a hlášení, celou věčnost jedu skleněným tubusem a u výdeje zavazadel jsem jedna z prvních.

Rodina Dupontových na mě pravděpodobně čeká venku, ujistili mě, že mě vyzvednou, a já jsem jim za to velice vděčná. Tady je všechno přece jen větší a rozlehlejší, než jsem si představovala, a se silami jsem skoro u konce.

A pak se vypořádám ze skleněných dveří, mám pocit, že můj kufr váží sto kilo, a vleču ho za sebou jako mokrý koberec. „Elle est là – par ici!“ volá žena z fotografie a hrne se ke mně, tiskne mě v mohutné náruči a hned mi dává polibky na uvítanou. Také její muž to udělá a já už se těším na přivítání s Rafaelem, který tu ale chybí.

„Rafael n'est pas ici,“ říká madame Dupont, což znamená něco ve smyslu „není tu“, ale to vidím sama i bez vysvětlování. Smršť francouzských zvuků se o mě třísť, průtrž slov a útržků vět, z nichž nerozumím ani polovině, ne, méně než polovině – ničemu, vůbec ničemu. Kolena mi vypovídají službu a já si musím na chvíli sednout na kufr. Pane bože, to to začíná, to je katastrofa!